

südamega, kartlik, arg, häbelik ja mõnes tassis imelik — nüüd sest ajast, kus ta naestekustuste eluoja tõotas rauda taguda, on ta ka tõeste raudsüdame saanud.

Jah need endised ajad olivad küll rõõmsad ja furwad ühtlasi — praegused on ainult rõõmsad, aga mõnikord siiski soowiks nagu neid endisi noorepõlwe aegu tagasi.

Kuis ei uiskanud ja ilutsenud mu süda, kui Wiit nägin. See oli üks armas aeg. — Siis ajas wana koolmeister oma kondiwalus mu koolilase koerapiitsjaga tagasi. Ma nutsin terve pühapäewa pärast lõune ja õd. Siis korjastin ma krimpjud krampsud kotti ja läksin ära külast ja wallast. Ei olnud mul enam seal pidamist. — Wõdras paigas, wõdra inimeste seas jahtus süda, jahenes kurbdus ja nüüd kiidan oma tuulewestet: Kui selle tiivad tubliste käiwad, nii et wõlw wabiseb ja mõlemad kiwid müritewad: Siis pistan käed tasku ja naeran. See on omeli üks abielu, mis need kaks kiwi peawad. Üks müriseb sin westi seinas teine seal; kofku nad kunagi ei saa, aga rõõmsad on nad siiski ja kui hea mul on, siis hüppawad nii, et kaks kolinal trepist alla. Mis minulgi paremat waja on? Nüüd olen mina mõlder ja jahwatan, kiwid keerlegu. Oieks mu noore põlwe tahtmised täide läinud, siis oieks see, mis nad targalt armastusjeks nimetawad, mõlder olnud ja jahwatanud ja mina oleksin pidanud ühes nurgas ning ma abikaas teises nurgas mürijema ja ilka ja ilka mürijema. — Ja aga kaua on see küll kestnud, enne kui nii mõistliku mõtte kätte sain. Wõi olgu see mõte ka mõne meelest mõistmata, nõu minugi pärast, mind on ta jälle jalule aidanud ja kaineks meheks teinud. Mitte kui oieks ma wähe ajal joodik olnud, ei seda küll mitte. Aga armastuse paelus olin ma hoopis wangis ja see tegi mu joobnuks. Sell ajal kui ma oma kraamid kofku korjastin ja ära läksin, olin küll wihane sepa peale. Ma arwastin kindlaeste, et tema edeswidi Wiit kõrwas õnne saab waiwama — aga näe kuida lood nüüd: Praegu on meie külas kaks wana poissti perepidajad ja üks wana tüdruk, üks pealmel, üks Almel, üks Sepal, kõik kolm oleme omast kohast õige õnneikud.

„Dota, oota, Ribfel! Kui kangel sa ju oled? Minul jäi esmalt peatükk poolele.“

Seda ma nägin, et olid kriipsu sõna toha teinud — aga mis sinna parata. Ega seegi töö tobiinud seni seista kui sina sevikojas olid. Mina tulin tuppa ja panin ju firja et kõik kolm: sina ja Wiit ja mina, nõnda ütelda poisimehed oleme ja seda peab ju maailm minu arust kõige pealt teadma, kui endid ülepea korra temale hakkasime tutwustama.

„So, so! Aga ega sa seda ei kõnelenud, et ma seekord koolmeisteri juurest ära jooksin, kui ema kosjaasjust hakkas juttu tegema ja koolmeister nii kurjaks sai?“

„Ei, sest ma isegi siamaani midagi selget ei teadnud. Pole sa ju millalgi oma luugu sest kandist laiemalt ära jutustanud.“

Mis sa räägid? Kas meil ka weel midagi saladust teine teise eest on? No olgu kuida on. Kui ma seda sõlme eht laiemalt ja sügawamalt wõle harutama hakanud, siis on see selle pärast, et see üks peatükk on, millest ma iga tabes mitte heal meelele ei kõnele. — Aga ära pagestin ma seekord küll toost. Sest ema hakkas imelikke jutte minu ja Wiit kohta ajama. Koolitõa usse peal tuli mulle üks tutaw mees wasta, seda wist sina seekord koolilase oma asju olid ajama läkitanud. Kuida tema lästi käinud, seda tead ise. Mina põdrastin koolitõa juurest ruttu koolilase ja pärast tulid mõõda wälja äärt külaste tagasi ja jelle tee peal juttus mulle midagi, mis nii tähtsufeta wälja poole, mis aga minuusse wäga raskeste mõjus. Ma mõtlesin läies üht ja teist. Ka Wiit tuli mulle meele ja ema sõnad. Tee peal oli üks siirelipõõsas ja sellel olivad weel mõned õied külles, eht küll kewade õiguse pärast juba tüki aega mõõda oli. Mis ma nende õitega pidin tegema? Juba eemalt paistiwad nad mulle silma.

Ma otsin õige, kas leian ühe „õnne“ oma abielu peale.

Sirutastin juba eemalt läe wälja ofsa murdma. Päikene paistis nii soojalt ja armsalt ja õied säwendastiwad mitme tarwaliselt. „Eis is“ kuulen oma eest maast. Nõel uss maas! Nii pole ma küll kunagi ebmatanud, kui sel korral selle tübja nõelusest pärast oma jalge ees. Ma targastin tagasi ja kondid olivad mul pärast ehmatust kõik kanged.